

[Gertie Wandel.]

arbejdet på grund af fagtrængsel efterhånden skubbes mere og mere tilbage i den danske folkeskole.

Vi kan sikkert alle se for os de grønlandske kvinder i deres festdragt, som næsten overalt endnu er i brug. Tænk på disse dragters strålende farver, tænk på deres skindbroderier og de skønne perlekraver, som endnu fremstilles i det meste af Grønland. Så vidt jeg ved, er der intet sted i verden, hvor der endnu fremstilles så smukke skind- og perlebroderier med så selvstændig en mønster- og farveverden.

Der er en inderkreds, som i mange år har været klar over disse forhold, og som med støtte fra Grønlandsministeriet og fra mange andre sider arbejder på at holde disse traditioner, denne kunst- og håndværksmæssige færdighed højt. Men det er først i de allerseneste år, den grønlandske kunst og husfid har været vist som et væsentligt led i alle de udstillinger, som Grønlandsministeriet har arrangeret rundt om i verden. Også fra mange andre steder har der været bud efter selvstændige udstillinger af den grønlandske kunst og husfid. I London, i Paris, i New York og i Zürich — overalt har pressen ud fra et rent kunstnerisk standpunkt været meget begejstret over disse udstillinger. Den grønlandske folkekunst, som kommer fra et materialefattigt land og er kleinkunst, er gang på gang blevet sammenlignet med Mexicos rige folkekunst.

I disse dage sendes atter en stor udstilling op til Stockholm for under de danske uger at vise den grønlandske folkekunsts høje stade.

Jeg håber, at der i det udvalg, der vil blive nedsat, må blive tid til at nedfælde nogle principper om uddannelses- og ansættelsesforhold for kunstnere og håndværkere, som kan videreføre grønlændernes store formåen på kunstneriske og håndværksmæssige områder netop inden for denne folkekunst. Det må være muligt inden for folkekunsten at videreføre de

traditioner og al den rige kultur, som den grønlandske folkekunst hviler på.

Mit parti vil gøre sit bedste for at medvirke både til dette og til lovens øvrige formål.

Kirkegaard: Når man har set et lille glimt af, hvordan den grønlandske befolkning lever og arbejder under vilkår, der er ganske anderledes end de vilkår, vi har hernede, er jeg i hvert fald for mit vedkommende nødt til at være en lille smule varsom med at have en færdigsyet mening med hensyn til kravene til undervisning i den grønlandske skole og dermed også til selve seminarieuddannelsen, som vi behandler i dette lovforslag.

Den højtærede Grønlandsminister, som har fremsat det lovforslag, der her er til første behandling, kender imidlertid de grønlandske forhold, først og fremmest jo den grønlandske skole, og derfor har jeg i og for sig ingen betænkeligheder ved på mit partis vegne at give tilslutning til det lovforslag, som ministeren her går ind for.

Ved at se både lovforslag, bemærkningerne til dette og fremsættelsestalen igennem forekommer det mig, at det største problem, vi står over for, i og for sig ikke er selve seminarieundervisningen. Det drejer sig mere om selve læreruddannelsen, om at skaffe lærere nok til den grønlandske skole. Ministeren nævnte jo — og det blev gentaget af ordførere her i dag — at det, der skal ske i løbet af ganske få år i Grønland, simpelt hen er en fordobling af lærerstaben deroppe. Jeg skønner, at det i og for sig nok kan blive et problem at få det gennemført.

Endvidere nævnte ministeren, at én af årsagerne til den svigtende tilgang til læreruddannelsen er, at der er opdukket så mange nye og mere tillokkende muligheder for uddannelse i Grønland. Når ministeren nu ser på det på den måde, så tror jeg naturligvis på det, men jeg drister mig dog til at nævne, at vi utvivlsomt hernede har mange flere muligheder for uddannelse